

Miljøministeriet
Naturstyrelsen
Haraldsgade 53
2100 København Ø

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98
FAX 33 36 97 50

DATO: 17. december 2012
SAGSNR.: 2012 - 3755
ID NR.: 214273

hinel@nst.dk

Høring - vedr. forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 2011/92/EF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet - KOM(2012) 628 endelig (VVM-direktivet)

Ved e-mail af 14-11-2012 har Naturstyrelsen anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte forslag.

Advokatrådet har følgende bemærkninger:

Advokatrådet finder det positivt, at ændringen af screeningsproceduren sker med henblik på at skabe større klarhed omkring kravene til såvel screeningen som afgørelsen i medfør af screeningen. Formålet er, at kun projekter, som forventes at få væsentlig virkning for miljøet, bliver omfattet med henblik på, at mindre projekter ikke gennemgår en unødvendig konsekvensvurdering.

I denne sammenhæng er det dog værd at bemærke, at VVM-direktivets bilag II, pkt. 10, litra a og b, om anlægsarbejder har givet anledning til betydelige afgrænsningsproblemer i praksis. Dette listepunkt kunne med fordel præciseres, idet anlægsarbejder jo kan være nærmest enhver fysisk ændring i omgivelserne.

Advokatrådet har noteret sig, at der i vid udstrækning er tale om kodificering af EU-domstolens praksis, hvilket såvel lovteknisk som retssikkerhedsmæssigt må anses for hensigtsmæssigt.

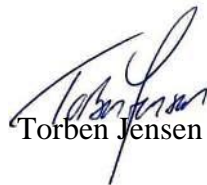
Endelig skabes der på baggrund af erfaringerne indsamlet gennem den omfattende høring klarere regler for krav til bygherrens redegørelse, tidsrammer m.v., hvilket også må anses for at være hensigtsmæssigt, idet reglerne ofte kan opleves bureaukratiske. Som eksempel på en lidt for bureaukratisk tilgang kan nævnes kravet om en høring af en miljørapport på minimum 30 dage og maksimum 60 dage, som kan fraviges i opadgående retning. Ofte vil der være tale om ukomplicerede projekter, hvor eksempelvis 15 dage vil være tilstrækkeligt. Med henblik på at undgå unødvendige fordyrende forsinkelser for bygherre bør det derfor overvejes, om

myndigheden i højere grad skal kunne fastsætte en konkret tidsfrist inden for en ramme fra eksempelvis 15 til 60 dage med mulighed for at gøre den længere i helt særlige tilfælde.

Endelig kan det give anledning til overvejelse, om det ikke burde fremgå udtrykkeligt, hvad retsfølgen er af en tilsidesættelse af reglerne om screening og/eller miljøkonsekvensvurdering. Ofte konstateres det meget sent i forhold til et anlægsprojekt, at reglerne er tilsidesat, og at den tilladelse, som projektet måske allerede er gennemført i henhold til, er ugyldig. Det ville være nyttigt, hvis direktivet, evt. blot i præambelen, angav nogle retningslinjer for, hvordan lovliggørelse i et sådant tilfælde burde foregå.

Samlet set er det Advokatrådets vurdering, at ændringsforslaget i et retssikkerhedsmæssigt og lovteknisk perspektiv udgør en forbedring i forhold til det eksisterende regelgrundlag.

Med venlig hilsen

Torben Jensen